

† Pomhaj Bóh

Časopis ewangelskich Serbow

Budyšin, februar 1987

2. čisło · ISSN 0032-4132 · Lětnik 37

Moja duša je čicha k Bohu, kotryž mi pomha. Psalm 62,2

Takle je Michał Frencl tutu sadu po Lutheru do serbšćiny přeložil. Tute hrono je nam tak lube a dowěrjene. Hdyž pak hladaš do Ochranowskich hesłow, je tute słowo tam trochu jinak po hebrejskim prateksće přeložene, podobne kaž to w katolskich serbskich psalmach steji: „Jeno pola Boha je pokojena moja duša; wot njeho přichadza mi pomoc.“ Njeh je, kaž chce, na kóždy pad chce psalmiski spěwar zwuraznić, zo je tutón swět njepokojkoja a njeměra, městno hary a ropota. Ja sam bydlu w šuli. Wězo džěci haruja a hawtuja. Kajki wrjeskot njepřinjesa moderna technika ze sobu! Hara w fabrikach a na dróhach a na hasach a w powětře přez létadla! Ja móhl hišće wjele mjenować. To pak je wšo zwonkowny njeměr a njepokoj.

Tudy pak so jedna wo znutřkowne, wo dušu. Haj, my smy husto njeměrní čłowjekoj w njeměrnym swěće. Hdyž čí přewjele džěla do rukow hlada, hdyž sy něšto zrudneho nazhonil, hdyž sy něšto skepsal, hdyž hlós twójeho swědomja rěči, budžeš njeměrný. Haj, swjaty cyrkwinski wót Hawštyn praji w modlitwje: „Naša wutroba je njeměrna w nas, doniž k měrej njepřinđže. Božo, w tebi.“ To móžeš počahować na wěčny měr; ale to plaći tež hižo tu a nětko. A tak měni to tež psalmiski spěwar: „Jeno“ – a hewak nihdže na swěće – „pola Boha je pokojena moja duša; wot njeho přichadza mi pomoc.“ A druhi psalmist (121,1,2) so stysknje praša: „Ja pozběham swojej woči k horam. Zwotkel mi pomoc přinđže?“ A sam wotmołwja: „Moja pomoc přinđže wot Knjeza, kiž je njebo a zemju sćinił.“ My mamy wjele krasnych přikładow dziwneje bójskeje pomocy. Druhdy jinak pomha, druhdy wón docyła njepomha, kaž smy sebi to myslili. Ale pomoc přichadza na kóždy pad za našu dušu přez našeho Knjeza Jězom Chrysta.

G. L.

Na wopyće

Jědu na wopyt, na wopyt do Pólneho Kejžora, maleje, na štyri statoki ličaceje wjeski njedaloko Wósporka. Kilometer za Wósporkom wotboču z Hbjelsčanskeje dróhi. Nětko hišće něšto metrow po njenahladnym pućiku a hižo steju wosrjedź dwora Hornčerjec statoka. Twarjenja su derje zdžeržane, je widjeć, zo so tu pilne ruki wo porjadk stara. Hdyž z awta wulězu, mje swědomje hrjeba, hač drje budže mój wopyt witaný wšědny džěn dopołdnja a bjez přizjewjenja? Ducej ke chěžnym durjam přinđžetej mi hižo starej žonje napřeco a mje wutrobnje witatej: Ně, ně, smój runje dopłokałoj ... rano w pječich stanjloj, zo bychmój rjane wjedro wužiłoj ... Z jeju rjaneju faldateju mjezwoćow wučitam wjeselo nad wopytom.

A hižo smy w kuchni. Powitam Jana Hornčerja, starca na konopeju ležaceho. Hnydom pódla steji ložo. Něšto měsacow hižo njepřinđže z kuchnje, a zo by po schodach do spanskeje šol, na to žane mysle njesu. Jeho žena kaza mi za blido, a druha staruška, jeho 83lětna sotra Hanka Hornčerjec so ke mni přisydnje. Spěšnje steji tykanc na blidže a kofej so naliwa. Dóstanu šalku, spódnju šalku a talerk, Hornčerjec pija swój kofej z wšědneje šalki, tykanc kladu sej na blido. To je tak samozrozumliwe, kaž njeby jinak być móhlo na swěće. W rózku steja wulke kachle z rólů a kachlonkom, kajkež je lědma hišće wuhladaš. Wšědnje na nich wari, knj. Hornčerjowa praji, pódla stejace plunowe kachle jenož wužiwa, hdyž dyrbi z warjenjom chwatać. Je mi, kaž bych doma była, wšitko tu dycha přecelnosć, spokojnosć a měr.

Dopomnju so, zo njesym jenož přišla, zo bych tu sedžala a so derje čuła. Chcu sej wot Hornčerjec Hanki a Jana powědać wo poslednimaj Serbomaj w Pólnym Kejžoru. Wot njeju, kotrajž staj w Budyskim kraju najdale na wuchodže bydlaćaj starozasydlenaj Serbaj. Hanka pócnje powědać, so zamołwjejo za swoju serbšćinu. Spytam jej rozklasć, zo jej zawidzu jeje wuběrnú ludowu rěč, ale bórže so toho wzdam wědzo, zo mi to tola njewěri – a připošucham.

Hornčerjec běchu doma pjeć džěci. Třo su hišće žiwi: Hanka a Jan tu w Pólnym Kejžoru, Lenka we Worcynje. Marka hižo dołhe lěta na kěrchowje wotpočuje. Sylzy stupaja Hance do woči, hdyž powěda, zo je bratr Ernst, kiž bě farar w Hućinje, spočatk sydodmžesatych lět wumrěl. Lěta dołho bě Hanka na Hućinjanskej farje bydliła, Hućina – to je jeje druha domizna. Tam bě tež

„Jezu předy dži nam tu na zemi“ – Wušiwanka z Pólneho Kejžora.

Wutrobnje přeprošenje na serbski ewangelski kublanski džěn dnja 23. februara 1987

TEMA: Wótcojo wěry w Swjatym pismje.

Započatk w 9.30 hodž. w Budyšinje

we wosadnym domje na Hornčerskej

